

søge deres Slægt i Slesvig, ikke forulempedes af de preussiske Autoriteter. Det kan nu være slemt nok for en saadan ung Mand, at han ikke kan komme hjem og besøge Slægt og Venner, men det Sele, der hidtil er vederfaret saadanne unge Mænd, indskrænker sig dog til, at Vedkommende er bleven anholdt af Gensdarmene og dernæst føres over Grændsen, og i enkelte Tilfælde — det udtaltes ogsaa den Gang af den høitærede Indenrigsminister — kan Vedkommende faae speciel Tilladelse til at komme hjem. Altsaa det er efter min Mening ikke det Værste, der kan arrivere saadanne unge Mænd; men meget værre er det, at mange af disse Mænd, hvoraf de fleste jo selvfølgelig ere temmelig uformuende, ere udsatte for at blive hjemfjendte af de danske Myndigheder, naar de blive trængende til Fattigunderstøttelse her i Kongeriget. Bliver en saadan uformuende ung Mand syg, indtræder der et eller andet ulukkelig Tilfælde for ham, kan han blive hjemfjendt ifølge den Traktat, der er afsluttet med det tydske Rige den 11te December 1873 Artikel 5, der lyder saaledes: „Forsaa vidt de ikke have gjort Brug af den omtalte Valgret — nemlig ikke have konstateret, hvor de ville være Undersaatter, i de omtalte 6 Aar fra 1864—70 — blive de i Trængsttilfælde at modtage tilbage af den Stat, paa hvis Territorium de vare bosiddende ved Fredstraktatens Ratifikation den 16de November 1864“. Altsaa naar disse unge Mænd have været bosiddende i Slesvig den 16de November 1870, som de jo næsten Alle have været, blive de at regne som hjemmehørende i det tydske Rige, og de kunne da ifølge den nævnte Traktat hjemsendes af de danske Autoriteter. Dette stemmer jo slet ikke med § 2 i Lov om extraordinære Gjemstedsbeviser af 9de Marts 1872, der jo siger, „at saadanne Personer, naar de her i Landet blive trængende til Fattigunderstøttelse, ikke skulle være underkastede de gjældende Regler om Udlandinges Gjemsendelse“. Jeg kunde nu ønske, at den danske Stat og den danske Regjering vilde støtte enhver fra Hertugdømmerne udvandret ung Mand, der i Kraft af den preussiske Lovgivning udvandrer til Danmark før sit fyldte 17de Aar og ved at lade sig optage i de danske Lægsruller viser, at han vil være dansk Undersaat — at man vilde støtte enhver saadan ung Mand ved at tildele ham et extraordinært Gjemstedsbevis. Der gives imidlertid ogsaa en hel Del Folk blandt hine Udvandrede, som ikke melde sig til Optagelse i dansk Lægsrulle og saaledes ikke paa nogen tydelig Maade give tilkjende, at de

ville være danske Undersaatter. Dem ønsker jeg ikke, at Regjeringen skal støtte. Enhver ung Mand derimod, der viser sin Stjærklighed til sit gamle Fædreland, til dets Sprog og Nationalitet, ved at udvandre fra Hertugdømmerne og lade sig indtegne i de danske Lægsruller, bør man efter min Mening tildele et extraordinært Gjemstedsbevis efter § 2 i Loven af 9de Marts 1872. Disse unge Mennesker kunne jo nu ikke have den fulde Nytte af disse Gjemstedsbeviser, idet Gjemstedsbeviser, der ikke støtte sig til en Udvandring i Aarene 1864—70, ikke give Ret til Ophold paa det tydske Territorium, i alt Fald ikke for længere Tid — det veed jeg meget godt —, men stor Nytte kunne de dog have af disse extraordinære Gjemstedsbeviser, thi naar nogen Tid er gaaet og de materielle Interesser trængte sig mere frem, kunde det let blive Tilfældet, at man her i Danmark rundt omkring i Kommunerne kunde søge at blive disse Mennesker kvit, kunde ønske sig fritagen for deres Ophold. Er en eller anden af dem aldeles uformuende eller belagt med en eller anden Svaghed, kunde man jo frygte for, at han kunde komme til at falde Kommunen til Byrde og søge at faae ham væk, før han har været 5 Aar i den paagjældende Kommune, ja, man kunde tænke sig, at en Kommunalbestyrelse kunde ønske en saadan Mand bort snarest muligt; thi han kan jo ogsaa komme til at ligge Kommunen til Byrde efter Afskat af 28de December 1827, naar han blot har opholdt sig der et eneste Aar. Ved de Bemærkninger, jeg nu har tilladt mig at gjøre, er jeg gaaet ud fra, at Artikel 5 i den med det tydske Rige den 11te December 1873 afsluttede Traktat skulde være den, der ordnede og afgjorde alle Tilfælde, hvor der var Tale om Fattigunderstøttelse til Folk, der ere indvandrede i Danmark fra Hertugdømmerne; men sæt nu, hvad jeg er meget tilbøjelig til at tro, at det ikke er saaledes, sæt nu, at vor Højestret ved en givne Leilighed vilde komme til et andet Resultat! Efter Bladenes Meddelelse har Landsoverretten i Viborg, saavidt jeg mindez for lidt over et Aar siden, affaet en Dom, der ikke tager noget Hensyn til den omtalte Traktat. En Person fra Hertugdømmerne, der havde opholdt sig der den 16de November 1864, blev straffet her i Landet og efter udstaaet Straf sendt ind over Grændsen, men kom tilbage og tog Ophold i Sylland. Sam vilde man atter transportere over Grændsen, men han protesterede og lod Sagen gaa til Domstolene, og Landsoverretten i Viborg har afgivet en Dom for, at han var